

„Нашата главна нужда е от някой, който да ни вдъхновява да бъдем това, което знаем, че можем да бъдем.“ Ралф Уолдо Емерсън

Минка Кирилова, 12 клас, Елхово

Всяко живо същество заслужава да получи любов, внимание, сигурност и шанс да изживее живота си по един достоен начин.

Без значение какво е то и какво е преживяло. Много е важно първо ние самите да се ценим и възприемаме такива каквито сме. Защото е някак безсмислено да не проявяваме любов и уважение към себе си, но да желаем другите да го правят.

Хората сме като цветята – различни. Всеки е индивидуален и носи в себе си своя чар, цвят и хубост.

Това, че сме различни, не е случайност. Създадени сме такива, за да можем взаимно да си помагаме и допълваме. Когато се грижим един за друг, ние растем и разцъфваме. Прекрасно е, когато знаеш, че на този свят има някой, който те обича, подкрепя и вярва в теб. Истински трябва да ценим всяка една капчица любов, с която ни поливат. Човешката душа е един кладенец. На едни е по-дълбок, а на други по-плитък. Трябва да сме наясно, че хората винаги ще ни даряват с толкова, колкото носят в себе си и толкова, колкото те самите са получили. Ако нечия любов не ни е достатъчна и не утолява жаждата ни, проблемът си е изцяло наш.

Всеки е режисьор на своя собствен живот. Ние определяме какъв да бъде той и какви роли да играят хората в него. Но не знаем през какви изпитания ще преминем. Това го решава съдбата, която ни е отредена. Тя не ни дава право на избор къде и кога да се родим, но ни дава право да изберем как да продължим пътя си. Хората в живота ни ще идват, ще изиграват своите роли и ще си отиват. От всеки ще вземем поне по един житейски урок.

Тъжно е, когато се разделяме с някого, когото сме обичали, сякаш с него си отива една част и от нас. Никак не харесвам думата раздяла. Когато я изговарям, усещам как сърцето ми се свива. Един от моите най-големи страхове е да не загубя онези, които обичам. Защото веднъж го преживях. Изгубих хората, които ми подариха едно красиво и незабравимо детство. Дълго време ме болеше, а болката ми раждаше страхове, които поглъщаха съзнанието ми все повече с всеки изминал ден. Целият ми свят беше срутен на безброй

малки парченца и всеки път когато се мъчех да ги сглобя, се порязвах. Мислех си, че никога няма да бъда отново цяла и че в живота едва ли ще срещна откровена любов. Е, сгреших. С времето се появи не един човек, а много повече. Всички те ме освободиха от оковите на страховете и ми помогнаха да полетя. Приеха ме в своите гнезда и се превърнаха в моето голямо и необикновено семейство. Вдъхновяват ме, защото ме учат на много неща. Да не се страхувам от промените, защото те са единственото постоянно нещо в света и се случват тогава, когато са необходими. Всеки край е началото на нещо ново. Заедно с тях построихме един нов свят. Свят, който е по-здрав, по-цветен, по-вълшебен. Болката ми се превърна в радост, а страховете ми в мечти. Мечти, за които днес аз се боря.

В живота ще срещнем много хора. С най-различни истории и съдби. С едни няма да има какво да споделим, с други, прекараното време няма да е достатъчно. Ще чувстваме любовта им. Ще се радваме на взаимното си мълчание.

Защото нищо друго освен присъствието им няма да ни бъде нужно.